

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 28. vinotoka 1887.

List 43.

Sveta Družina.

Poljski spisal J. B. Zaleski.
Prosto poslovenil J. Bilc.

Slavni poljski pesnik J. B. Zaleski je razun družih krasnih poezij spisal tudi prelepo pobožno pesem „Sveta Družina,“ ktero premišljeva opeva dogodbo popisano v sv. evangeliji. Luk. II 42–52.

Res je sicer, da po vsem poljskem slovstvu veje večidel globoko veren duh, kakor je poljsko ljudstvo sploh pobožno in zvesto-vdano sveti katoliški veri; vendar moramo priznati, da spada ravno Zaleski med naj bolj vérne, naj bolj pobožne poljske pesnike, kar nam dokazuje pričujoča pesem, ktero častitim bralcem tukaj podajam, prosto, v nerimanih verzih poslovenjeno.

Pesem ta je polna lepih, vzvišenih misli in je večidel povsod tudi manj učenim čitateljem razumljiva. Opazek sicer ne potrebuje; vendar naj mi je dovoljeno, da tu na nekaj opomnim, kar bi znabiti manj učene bralce motiti utegnilo.

Kakor sem prej omenil, je uzet predmet pesme iz sv. evangelija. Opeva nam ona popotvanje sv. družine iz Jeruzalema, kjer so velikonočne praznike praznovali, na dom, v Nazaret; dalje nam ginljivo opisuje, kako so sv. stariši zgrešili presvetega mladenča Jezusa; kako so ga potem v tempelju našli ter se z Njim veselo na dom povernili.

Opomniti je posebej to, da pesnik v pobožnem premišljevanji in v svetem navdušenju reč tako predlaga, kakor sicer delajo pesniki, kader opevajo svetopisemske dogodbe. Da ne omenjam družega, naj častite čitatelje spomnim na lepe božične oratorije, v katerih nam pesniki predstavljajo pevajoče angelje, ter nam cele pesme navajajo, v katerih nebeški duhovi pozdravljajo nebeško Dete — Jezusa.

Čitatelj naj se bo spominjal, da nima pred seboj svetega pisma samega, ampak pobožno pesem, ktera sveto dogodbo prosto opeva, pa vendar v edinsti in strinjeno vse skozi s sv. evangelijem.

Prelagatelj je sicer prepričan, da je prestava pomanjkljiva, ter da izvirnika nikakor ne doseza, vendar bo pa tudi tako poslovenjena pesem pobožne čitatelje zanimala, ter v njih budila ljubezen in češčenje presvetih oseb, ktere nam predstavlja verli poljski pesnik prelepó in veličastno.

I.

Velika noč vesela je minula;
Jeruzalem so romarji pustili,
Domu se vračajo po znanih cestah.
Tako potuje ljudstvo v Galilejo,
Po dolu tje enako bojni versti;
Tam na obalih in pri Jordanu.
Krog Nazareta, Naima, Kanaana,
Krog Kafarnavma skupaj bivajo,
Zatorej so na potu se združili,
In srečne družčine se veselijo.
Naj prenočé, naj drugo se primeri,
Veselo v družbi je in laglje vedno.

Kraljuje že na tratah mila pomlad,
Z obilnim listjem diči smokva se,
Cvetí že mandelj, palmo zaljša cvetje
Prekrasno; rožmarin vonjá prijetno,
In mlačen vetrič duh po zraku širi,
Povsod se sliši ptičic žvergolenje.

Še človek na pomlad drugače čuti,
Vesel, pobožen je in vnet ljubezni!
Kamor ozreš se, serce ti navdaja
Veselje, radost, in po morju misli
Se vozi duša, kot na lahkih valih.

Zbor starcev glasno peva: „Aleluja!
Na veke slava Ti, Bog Abrahama!“
Poštene matere in berhke deve
To slišijo in z njimi zapojó;
Naj raznih čutov bo, i razni čuti
Ženó nagibljejo, še tudi grešno,
K pobožnosti, ljubezen je nje bistvo.
Možaki mlajši to ponavljajo
In pravijo, kar slišali so v mestu,
Kak grozen trinog je namestnik rimski;
Na nepozvane goste se serdijo.
Mladenči neoženjeni terdijo,
Da res tako je, da si slab jim um je,
Navduši lahko mala pesmica jih.
Otroci, oj, otroci pevajo,
Letaje kakor lastavice v krogu.
Razgrajajo potrebšine nosilci
Krog njih, osličí, sem ter tje stopaje.

Beži za uro ura — milja, dve,
Večer je že in milja marsiktera!
Glej oljke, log celo zelen, in tu
Studenca bistri — vgodno vse počitku.

V rudeč oblak se vtaplja solnce že,
In razsvitljuje Tabor, griči nižji
Odsevajo se nežno v rožnem svitu;
In Magdala naj lepše se blišči.
In v Magdale vinogradu valí se
Potok, ko svitel trak, v aloč germju.
V vinogradu pozdravlja palma že
Od daleč tje v dolino s senco dolgo.
V vinogradu devica Samarjanka
Beži plašna, celo pred jagnjetom;
Prestrašena zakriva nežno lice;
Ker jo prekletstvo v Izraelu spremlja:
Očetov dedšina, razpór nesrečni
Živi ko nekda in skeli ko nekda.

Posedajo se na pripraven kraj.
Večer jih vabi na večerjo prosto:
Ostanki kruha pičli, jagnjeta
Velikonočnega, in suha riba.
Kaj treba še? Sej ljudstvo si ne zbira;
Doma, kot zunaj, malo potrebuje.
Glej, mreža — njiva — pridna v hiši žena —
Tak dobro je, dasi je daleč v mesto.
Mladina sem ter tje dervi se urno,
Ta gre po vode, ta suhljadi znaša,
Vasice koče dajo jim solí;
Kak sučejo se matere in dove!
V ptujini vsaka gospodinja je.
Tu kraj je gostoljuben, čed obilo,
Glej mleka, veselje se ga otroci:
Skakljajo, vriskajo, jim všeč je ogenj.
Mračí se že, v somraku vse potihne.
Spustijo vtrujene se ptice v gnjezda
Prijetno sanjat. Zvezda tu in tam
Zablisketá sedaj na nébu nočnem,
Sledé ji druge, nove, vedno več;
Zlatoluskinasta za ribo riba
Tako na dnu vodice bistre pljuska.

V večernem mraku po večerji pičli,
V šumljanju gojzda dviga se k Gospodu
Molitev hvalna — k Njemu, ki stoluje
Tam gori in vesoljstvo napolnuje
Prečudno s čudi, v delih slavo kaže,
Ljubiti Ga otroke svoje vabi.

Še mesec skriva se, a noč je gorka,
In tiha, mila; vabi v sladko spanje;
Sej tudi spé. In vendar se dviguje
Izdih marsikteri iz terpečih pers.
Budijo drugi; misli so visokih;
Skrivnosti svetovni v obličje zrejo,
Da šotor z zlatom, z biseri okinčan
Prijatelj zapustivši, se poniža.
Oj, vera v detetu, ljubezen v sercu
Device, v starcu upanje redí
Po Vzvišenem, po Otcu hrepenenje.
Okó po neizmernem brezdnú kroži,
Trepalnic solznih spanje ne zaprè.

(Dalje nasl.)

Spreobrnjenje Janeza Petra pl. Aldeberta. *)

Prestopil je leta 1826 v katol. Cerkev. Bil je sodnik v mestu Nimes, sin vesoljno spoštovanih kmečkih staršev bil je tudi osobno zlo číslan in spoštovan. V Nimes-u bil je o neki priliki pri sv. misijonu, in po dogovoru z misijonarji odpovedal se je 27. prosenca 1826 ves razveseljen zmotam. Ker je bil ondaj 60 let star, se pač lahko misli, da tega koraka ni naredil brez boja. Sin njegov, ki je bil protestantovski župnik v Dauphiné, prišel je sam v Nimes, da bi ga od tega odverní. Tudi dve njegovi sestri sti ga po zmožnosti odvrčali. Njima pisal je potem o povodih svojega spreobrnjenja sledeče pismo:

Nimes, 6. svečana 1826.

„Resnico so Vama povedali, ljubi sestri; ne sicer od naravnih nagibov premagan, kateri čez-me nikdar ne bodo nič zmogli, temveč premagan od nezmagljive moči resnice sledil sem izgledu mnogih sorodnikov in brezštevílni množici svojih someščanov; kakor ti, zapustil sem jaz pokvarjeno vero, v katero me je edino slučaj rojstva zanesel, in sem sprejel brez vsakega pomisla in v celem njenem obsegu edino pravo, in od Jezusa Kristusa in od aposteljnov ustanovljeno od svojih pradedov skozi 15 stoletij spoznavano vero.

„Mislite si pač lahko, da sem ta korak naredil jaz še-le potem, ko sem dobro prevdaril in okoliščine, ki govore za spreobrnjenje in proti spreobrnjenju, dolgo presojeval, z eno besedo, še-le potem, ko sem se s stvarjo popolnoma soznal in ko sem se pred mano stoječi čisti resnici nisem premogel več ustavljati; bil sem prepričan, da ne smem dlje pomišljati, da ne bi žertvoval predsodkov svetá v edino pravi in res vredni prid, to je v prid svojega zveličanja.

„Vedil sem že naprej, da bodo mojemu zatajenju druge nagibe podtikali; raznašalo se bo, da je na moje spreobrnjenje vplivala moja slabost; da sem se vdal različnim pregovarjanjem, s katerimi so me nadlegovali in vjeti hoteli, da niti serce niti prepričanje nič ne vesta za to. Da bi to slabost dokazali, sklicevali se bodo že na poprej storjeni korak, ki je bil v njih očéh prevelika strahopetnost, v mojih očéh pa jako junaško djanje, ker da bi si vest potolažil, sem vse predsodke sveta in vse zemeljske dobičke moral poteptati. Zlobnejši ljudje bodo še tako daleč segali in terdili, da sem bil po bliščečih obljubah zapeljan, in imeli me bodo za tako malomarnega, da bodo mojo dušo časnim dobičkom žertvovali.

„Kaj je še, da bi se ne poreklo? Toda, v svoji vesti mireu, položim vsa ta poniževanja pred križ Jezusa Kristusa, kateri edini mi bo vse moje življenje slavo delal in presrečnega se štejem, da sem to slavo za tako nizko ceno si pridobil. Pa védve, moji ljubi sestri, ki ste bili zmožni najskrivnejše gube mojega serca spoznati, ki veste, da imam čut častí, pravičnosti in čistosti in ta čut včasih celo preveč gojím, vé bote me vsaj pravično sodili in radi bote verjeli, da, če sem storil kak korak, ki se utegne razlagati krivo, da moram najnotranje prepričanje imeti, da je zveličanje moje duše na to zastavljeno.

„Vé opominjati me v svojem pismu, da naj se ne pahnem v prokletstvo; zahvaljujem se vama za ta svét, ki zamore prihajati le iz vajine prijaznosti do mene. Pa kaj čem, dragi sestri, čutim se jaz bolj poklicanega in imam več povoda, vaju v vsi resnobi opominjati in

*) Gl. „Gnadenwirkungen,“ str. 184.

vama reči: Trepetajte! da, trepetajte zavoljo sebe, ako mojemu izgledu ne sledite! O, ko bi bil tako srečen, da bi vaju videl to željo vresničevati, potem bilo bi moje veselje še-le popolnoma! Toda, spoznam dobro, da bi vama moral Bog enake milosti k temu podeliti, s kakoršnimi je mene osrečil. Prosim toraj Boga za to z vso priserčnostjo in vse svoje življenje ne bom prenehal svoje prošnje ponavljati. Karkoli pa naj se zgodi, ostanem jaz, moji dragi sestri, vendar vajin preljubeci brat
pl. Aldebert.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Ježice. (*Stoletnica vstanovljene fare.*) Med 26 duhovnjaki, ki so bile leta 1787 v naši škofiji na novo vstanovljene, je tudi fara Ježica, ktera je pred spadala pod silno staro faro sv. Petra v Ljubljani in mesca oktobra 1787, tedaj ravno pred sto leti, dobila je svojega lastnega duhovnega pastirja.

Stoletnico vstanovljene fare smo obhajali na Ježici 16. oktobra, t. j., žegnansko nedeljo. Za to slovesnost so dekleta z mnogimi cveticami in venci ozališale farne cerkev, kapelico, v kateri je sv. misijonski križ, in prostor pred cerkvijo in kapelico, fantje pa, dasiravno je bilo vreme neugodno, postavili so na pristojnih krajih mlaje z zastavami. Milostni gospod prošt dr. Anton Jarc pa, kateri so bili pred blizo 49 leti, kmali po svojem mašniškem posvečenju, nekaj mescev na pomoč tadanjemu bolehnemu župniku na Ježici, g. Mihaelu Benediku, in so tej fari vedno prijazno naklonjeni, so imeli ob 10 slovesno sv. mašo z azistenco 6 gosp. duhovnov, in popoldne rožni venec in litanije; velečastiti o. Jožef Bizavičar pa so praznovanju primerno, ginljivo pridigali. Lepo petje je spremljalo sveto opravilo in farani so bili močno razveseljeni in ginjeni. —

Naj temu poročilu pridene še nekatere čertice iz farne zgodovine.

Pervi župnik na Ježici je bil slavni Juri Japelj, predstavljavec sv. pisma v slovenski jezik. Sedanja čedna farna cerkev je bila zidana leta 1798, ko je bil župnik tukaj Anton Traven, bakalar in tudi predstavljavec sv. pisma, posvečena pa je bila od knezoškofa Antona Alojzija Volfa 1830.

Krščenih je bilo v fari od njenega začetka do zdaj okoli 3500 otrok, poročenih nad 670 parov, in umerlo jih je okoli 2800.

Bog daj ranikim večni mir, še živim pa milost, da si stanovitno prizadevajo za taistega. *Fr. P.*

Iz Radolice, 2. oktobra 1887. (*Nekoliko čertic o sv. misijonu.*) Ravno pred mesecem dni se je pri nas po čast. ljubljanskih misijonarjih sv. Vinc. Pavljanskega prav spodbudno ter na veliko veliko veselje vseh dobrosmislečnih obhajal sv. misijon. — Po skoraj stoletnem dremanju, v kakoršno so bili v drugi polovici pretečenega stoletja cerkveni sovražniki spravili krščansko-katoliško življenje ter ga še tudi v tem stoletju hujše kot mōra tlačili z zasramovanjem, obrekovanjem in kar je še drugega takega orožja: se je pri katoličanih verski duh jel, hvala Bogu, veselo oživljati, jela je rasti katoliška zavest in cerkveno življenje živahno se gibati. Od tega časa tudi beseda „misijon“ na slovenskih tléh ni več ptuja neznanka, ampak ima za naše v korenini še verno ljudstvo vedno nekaj mično vabečega v sebi. Ljudstvo večkrat samo čuti potrebo svojega duhovnega prerojenja ter si hrepeni zaceliti rane, ki mu jih je, se vé da, zbog premale pazljivosti in lastne malomar-

nosti vsekal veri sovražni duh časa; vé pa tudi, da se to najlože in najbolj popolnoma zgodi pri kakem misijonu ali duhovnih vajah. Od tod prihaja, da se ob enakih slovesnostih cele gnječe vérnega ljudstva skupaj stečejo in da je pritisek velik. Živo mi je še v spominu, s kolikim zanimanjem sem jaz sam bral — bil sem še malo fant — v prvi latinski šoli — poročilo v „Danici 1866. leta“ o misijonu v Monakovem na Parškem, katerega so takrat vodili oo. jezuitje, da je bilo včasih nad 12.000, včasih nad 16.000 ljudi v cerkvi. Kako je o. Roh v sklepnem govoru rekel, da se misijonarji sami še ne spominjajo tako številnega misijona, da so se neizrečeno veselili in ginjeni poslovali pri prebivalcih Monakovskih. — Komu pa dalje ni tudi že povedala lastna skušnja, kako da v svojih posvetnih opravilih človek rad pozabi na svoj večni namen, če bi tudi od zunaj nobenega slabega vpliva ne bilo, ter časne dobrote višje ceniti začne kot neminljive? Ako pri tem vest s svojim opominjanjem tudi nič ne zastane, pa pri veliko ljudeh mnogoverstne skerbi za telesni obstanek vestnemu klicu ne pustijo na poveršje, in če tudi sem ter tje glas kakega cerkvenega govora zadene na notranjo serčno žilico, se pa med tednom njegov sled zopet rad pozgubi, kakor jeka v odperti daljavi.

Po sv. Frančišku Sal. se mora toraj duhovna ura sleherni dan naviti, od časa do časa jo je pa treba še vsaksebi vzeti ter jo vso na drobno osnažiti, da bo prav šla.

Tako splošno duhovno snaženje in prenovljenje cele farne občine zverševalo se je pri nas ravno pred dvajsetimi leti še pod ranjkim gosp. dekanom Vovkom. Takrat so namreč gospodje Valjavec, Kos in Doljak, iz družbe Jezusove, v 2. polovici sušča l. 1867 v Radolici — prav za prav za ves zgornji del Gorenjskega — prvi-krat sv. misijon obhajali s čudovitim vspehom. In v dolgih dvajsetih letih kaj se pač vse ne predrugači? Marsikaj se morebiti na bolje, ali še več in še rajše pa na slabše spreverže ter se pohuja.

Pri takem premišljevanju se vestni dušni pastir, ki mora biti skerbni za vse, pred vsem pa še za svoje zveličanje, skoraj ne more izogniti misli — in samo po sebi se mu vrine vprašanje: Sam mili, večni Bog vé, ali se ni med meni izročeni ovčicami tudi po mojem zadolženju napravila kaka grinta? In pred večnim sodnikom olajšati si odgovor, kdo bi si tega serčno ne želel! Da se pa to tudi za duhovnega pastirja osebo najbolje doseže s pomočjo sv. misijona, so priserčni ljubezni do svoje duhovščine opomnili sami višji pastir, ter se v tem z učenim Contenson-om, sv. Alofonzom Lig., sv. Vincencem Pavlj. i. t. d. strinjajo vsi, ki imajo skušnjo v misijonskem delovanju. —

Taki ali enaki vzroki so morebiti tudi Radoliškega preč. gosp. m. župnika nagnili, svojim faranom letos poskerbeti izvanreden dar sv. misijona. V ta namen so bili naprošeni ljubljanski gg. misijonarji iz družbe sv. Vincenc-a P. — in čas od 3.—11. septembra t. l. je bil odločen. — V saboto pred angeljsko nedeljo, 3. septembra zjutraj ob 8. uri, stopijo toraj na ostajalnici iz železniškega voza preč. oo. Böhm, Heidrih in Pogorelec ter med slovesnim zvonjenjem, kakor je navadno, najpred gredó v cerkev počastit Presv. Rešnje Telo. Ob 9 se s sv. mašo koj začno misijonske vaje za otroke, s kterimi je bila letos sklenjena tudi slovesnost prvega sv. Obhajila 33 šolskih dečkov in deklic; kajti ta dan sv. misijona je bil otrokom odmenjen. 78 šolskih otrok je potem preč. gosp. Adolf prevzel v pripravo ter jih je precej v saboto s spraševanjem vesti, obujenjem kesanja i. t. d. za spoved — drugi dan pa s ponovljenjem

kerstne obljube pri kerstnem kamnu, pripravljavnim nagovorom préd — in zahvalim po sv. Obhajilu, otročji nravi po vsem primerno, in jih je tako dobro pripravil za sv. zakramenta, da je bila otrokom navadna lahko-miseljnost zginila, da se jim je notranja ginjenost brala na obrazih in pravo kesanje kazalo se v zunanjem obnašanji; posebej bo prvo-obhajancem njihovo prvo sv. Obhajilo o misijonskem času nedvomno ostalo v živem spominu.

Angeljev varhov nedeljo, 4. septembra, zjutraj se pa začne z „Veni s. Spiritus“ ter z vvodnim govorom gosp. superijora pravi misijon za odraslene. Kaj hoče sv. misijon? Duš išče. Če kaj teh najdejo, so misijonarji zadovoljni..... Kako draga je človeška duša?...

Polna cerkev je že ta tako razločno doneči in globoko v serce segajoči pričetni govor dobro znanega govornika ves čas poslušala z napeto pazljivostjo. Po slovesni sv. maši ob 11 dopoldne je bila druga misijonska pridiga, v kateri je gospod Heidrih imel prvi poduk o spovedi že tako mojstersko-poljudno in praktično, da se je videlo na vsaki besedici, kako pozná govornik človeško serce po vseh njegovih gubah in žilicah ter da je v natlačeno-polni cerkvi vsak poslušalec predlagani nauk tako rekoč z roko moral prijeti. Tretja misijonska pridiga je bila ob nedeljah in zap. Marijin praznik ob 3 popoldne, vse druge dni pa ob 6 zvečer.

(Konec nasl.)

Iz Lese, 17. okt. (*Stoletnica.*) V obletnico posvečevanja, 16. okt., smo tukaj obhajali 100letnico, odkar je bila fara ustanovljena. Prečast. gosp. častni kan. in naučni vodja dr. Leonard Klofutar, sošolec čast. gosp. župnika, je imel veliko mašo med azistenco, z blagoslovoma, pridigo in Te Deum. Obseg cerkvenega govora je bil: „Stoletnica je za vas farmane dan velikega veselja, ker je vaša cerkev postala farna cerkev in imate sto let že zaporedoma svoje župnike, pa dan hvaležnosti do Boga za dobröte, ktere prejimate v svoji farni cerkvi. Na posebno prošnjo čast. g. župnika so sv. Oče papež podelili popolen odpustek vsim vernikom, kateri so od 16. do 23. oktobra prejeli ss. zakramente, farno cerkev Lesce obiskali in pobožno molili tukaj v namen sv. Očeta; prečastiti gosp. govornik je priporočil, da naj v tednu očistijo svojo vest z vrednim prejetjem spovedi in presv. R. Telesa ter se vdeležé od sv. Očeta podeljenega popolnega odpustka; tako bojo tudi njih duše, enako farni cerkvi, postale tempelj živega Boga.

Versta gg. župnikov v Lescah:

1. Gandini Fr. od 1787 do 1791.
2. Grošelj Jan. od 1791 do 1802.
3. Puhar Matija, administr. od 1802 do 1806.
4. Boštijančič Jern. od 1806 do 1808, in od 1808 do 1818 dekan v Lescah.
5. Jenko Jož. od 1818 do 1831 in potem kanonik v Novem mestu.
6. Gogala Jož. od 1831 do 1846.
7. Vovk Šim., vikar v Radolici, in administr. od 27. maja 1846 do 20. sveč. 1847.
8. Zajic Greg. od 1847 do jul. 1856, umerl v Lescah.
9. Kosec Primož od 25. sušca 1857 do 16. maja 1865 — ondi umerl. Potem administrator Šim. Vovk v Radolici od 16. maja 1865 do 14. sveč. 1866.
10. Hudožernik Fridr. od 25. sveč. 1866.

V Cirknici, 19. okt. Na godovni dan sv. Lukeža evangelista končali smo pri nas sv. poslanje ali misijon, ki se je obhajal dobrih 10 dni. Nebo, popreje lepo jasno, zagrnilo se je v temne in tužne oblake. Dež je

curkoma lil. Planjava jezerska — popreje popolnoma suha, napolnila se je kar neutegoma z vodo. V nedeljo iznenadil nas je prvi sneg.

Popreje hiteli so ljudje, da bi pospravili poljske pridelke in se tako pripravili na to posebno slovesnost; ali vsega storiti ni bilo mogoče. Čas še ni nanesel, pa tudi na enkrat niso mogli vsemu kaj. Sedaj je bilo pa kakor nalašč. Zunaj ni bilo moč ničesar delati — a tem lažje se je delalo za nebesa, za srečno večnost, za duše neumerjoče. Dan na dan prihajali so farani k svoji patroni B. D. M. Velika cerkev bila je vedno polna. Pri vsaki pobožnosti obilo pobožnega ljudstva.

S pravo serčno vnemo sledili so verni poslušalci oo. pridigarjem.

Sosednji gospodje pomagali so blage volje.

Spovednice bile so preobute. Zaduji dan pokazalo je solnce jasno svoje obličje. V veličastni procesiji spremlili smo sv. misijonski križ po našem tergu.

Najsvetejši zakrament prejelo jih je čez 3900, reci tri tisoč in devet sto!

Iz Knežaka, 24. okt. (*Požar.*) Danes ob 4 zjutraj se je v zakristiji pri naši farni cerkvi ogenj pokazal, in dasiravno so ljudje prihiteli, je ogenj vendar ugonobil skoraj vse, kar je bilo v zakristiji — kar smo rešili, ni več za rabo, razun 3 plajščev. Škoda za revno cerkev Materie Božje velika — čez 900 gld. — Razdjana sta dva na novo popravljena keliha, z novima srebrenima kupama in vsa na novo pozlačena; — zgorele so vse bukve — zgoreli vsi perti; — druga cerkvena pertnina je silno poškodovana; poškodovani dve kadilnici itd., poškodovan tudi prelepi angeljček iz marmeljna pri umivalnici, zlasti črni okvir popolnoma uničen. — Danes sem si za sv. mašo moral potrebno opravo izposoditi od podružnice sv. Ane na Baču. — Potrebujemo kelihov, mašnih srajc, altarnih pertov itd. itd. — vse se bo moralo na novo napraviti. — K temu pa je treba denarja — ali tega ni! Toraj kaj hočem družega, kakor poterhati na mila serca Slovencev — katolikov, in vzklikniti: Pridite nam na pomoč — pomagajte, da bomo Materi Božji v nebo vzeti, naši patroni, vsaj najpotrebniše reči za službo Božjo pripraviti zamogli. Že naprej hvala vsim dobrotnikom.

Anton Ponikvar,
župnik.

Iz Viltén-a pri Inomosti 15. okt. (*Kako so na Danskem posvetili protestanškega škofa.*) Znani danski misijonar dr. Jož. Alb. Ferus, ki je nedavno hodil tudi po Slovenskem, nam je te dni iz Tirolskega pisal verstice o posvečevanju novega danskega škofa, ki niso brez nauka in brez zanimivosti. Pripoveduje namreč, da na mesto umerlega Laaland - Falsterskega protestanškega škofa je bil nedavno izvoljen profesor Styhr, ki je lansko leto dal na svetlo knjižuro o starem stavku: „Namen posvečuje pomočke“ („der Zweck heiligt die Mittel“).

Tega profesorja in novega škofa je škof (protestanški) iz Rogenhagen-a slovesno vmestil v njegovo škofovsko službo, vstanovni protestanški prošt Rothe pa je pri tej priliki pridigal. Rekel je med drugim, da novi škof je bil poklican od naj više človeške oblasti, vé se pa, da izhaja od tistega, ki je rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša.“ Se vé, do tega stavka ni dokazal (česar tudi dokazati ne more, ako ne dokaže nepreterganega nasledstva od apostelnov). Gospod misijonar Ferus pristavlja: „Ko bi vender ubogi ljudje imeli priliko, spoznati nauk katoliške Cerkve!“

Da protestantje pogrešajo obredov (ktere so za-vergli), pravi dalje, je bilo očitno o tej priliki, kajti slavnost je terpela čez 3 ure. Škof in 15 pastorej,

oblečenih v mašnih srajcah (albah), je ordinandu (škofu, ki bi ga bili radi posvetili) roke pokladalo. Pastorji pa škofu! (Kaj bi se reklo, ko bi na primér svetni učitelj komu, ki ima posvečen biti, roke pokladali?!) Roke pokladati pomeni izročanje oblasti. Kako more pa kdo dati, česar sam nima?

Vstanovni proš je poslednjič obema škofoma podlil večerjo („Abendmahl“). Znano je, da pri protestantih pastor ne more sam sebe obhajati.

Na Danskem se močno bližajo katoliškim obredom. Ravno une dni so danski časniki prinesli nasvèt, da naj se zopet vstanovi celo vsa katehumenska maša z očitno spovedjo — Confiteor, *) in da naj se izvoli na Danskem en nadškof.

Protestantje na Danskem vedno bolj čutijo, da nimajo podlage ter da tako ne more ostati. „Morgenbladet“, časnik levičarske stranke, je nedavno pretresoval knjigo „Wo ist die protestantische Gemeinde“ (protestantische Kirche). — „Kje je protestanška občina, cerkev;“ to delo je spisal protestanški proš Kofved Hansen in v njem razkazal puščobnost in praznoto protestantizma, zavračal pa na katoliško Cerkev kakor na rešiteljico, ali Lutra je zaznamoval kot prekucuha in socijalista tistega časa, nikakor pa ne kot reformatorja, in ta časnik je prišel do spomina vrednega izreka: „Toliko smo se vendar naučili, da zdaj na vse zadnje moramo neumnim in prismojenim napadom na katoliško Cerkev slovó dati.“

To je po vsaki ceni tehtna beseda od protestanške strani, pravi dalje g. Ferus, ter da katoliška Cerkev z naj vgodnišimi nadami na Danskem dela, in da več osebnost prav visokega stanú in mnogo drugih je v kratkem prestopilo v katoliško Cerkev. Sploh sedanji čas močna katoliška sapa prepihuje séver in še posebej v Rogenhagenu se čuti krepko gibanje h katoliški veri. Da bi pač imeli spodobno cerkev, da bi se lepota naše katoliške božje službe zamogla prav razvijati, potem bi se prav nepričakovano množila spreobrnjenja. Sej ravno vzvišenost naše božje službe je okoliščina in protestantom prav posebna pričina k spreobrnjenju; toda dozdej 3000 katoličanov v glavnem in stoljnem danskem mestu ima le eno kapelo, brez stolpa in brez zvonov.

S. CONGREGATIO INDULGENTIARUM.

DECRETUM. Ordinis fratrum minorum exalceatorum et recollectorum de inscribendis nominibus christifidelium qui sacra scapularia recipiunt.

Jam inde ab anno 1838 sub die 30 Aprilis s. m. Gregorius XVI ex speciali Indulto exemit ab onere inscribendi in albo Confraternitatis nomina Christifidelium, qui Scapulare B. Mariae Virginis de Monte Carmelo recipiunt. Jam vero Procurator generalis fratrum Minorum exalceatorum et recollectorum preces humiliter porrexerat Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII, ut ad Confraternitates aliorum Scapularium idem omnino Indultum benigne extendere dignaretur. Ad id postulandum haec potissimum eum permovebant rationum momenta, defectus nimirum vicinarum Confraternitatum ad quas forent nomina Confratrum et Consororum inscriptarum transmittenda, nec non maxima difficultas

*) Missa catechumenorum, katehumenska maša, se je v prvih časih imenoval prvi del sv. maše, do darovanja, ker po evanġeliju in pridigi so kerščenci (ne še kerščeni) in očitni spokorniki morali iti iz cerkve.

colligendi nomina plurimorum adscribi petentium sacris Scapularibus tempore Missionum.

Alias egit de hac quaestione haec S. Congregatio Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, mentemque suam pandit in una Cameracensi sub die 18 Augusti 1868, in qua expresse denegavit praefatum gregorianum Indultum aliis Scapularium Confraternitatibus esse applicandum.

Modo vero occasione exhibiti supplicis libelli supra-memorati P. Procuratoris, huic S. Congregationi opportunum visum est praesentem quaestionem de inscribendis nominibus, qui sacra Scapularia recipiunt, denuo perpendere, eamque, audito alterius ex Consultoribus voto, dirimere sequenti proposito dubio:

„Utrum Indultum a s. m. Gregorio Papa XVI concessum die 30 Aprilis 1838 Confraternitati B. Mariae Virginis a Monte Carmelo, quo sacerdotes debita facultate praediti recipiendi christifideles in praedictam Confraternitatem eximuntur ab onere inscribendi nomina fidelium in libro Confraternitatis, expediat extendere etiam ad alias Confraternitates, in quibus cristifideles scapularia recipiunt?“

Et Emi ac Rmi Patres responderunt in generalibus Comitibus apud Vaticanum habitis die 26 Martii 1887: „Negative: imo supplicandum SSmo pro revocatione gregoriani indulti concessi sub die 30 Aprilis 1838; et ad mentem.“

Di vero 27 Aprilis 1887 Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII in audientia habita ab infra-Secretario sententiam Patrum Cardinalium ratam habuit, et gregorianum Indultum revocavit.

Datum Romae ex Secreteria ejusdem S. Congreg. die 27 Aprilis 1887.

Fr. THOMAS M. CARD. ZIGLIARA, Praef. ALEKSANDER Ep. Oensis, Secret.

(Ephemer. Parochorum.)

Oj svet...!

(Za vernih duš spomin.)

„Oj svet, kje so pač tvoji vzori!
Po čem, povedi, hrepeniš,
Po čem, po čem tako težiš?“ — — —
„Bogastvo! čast!“ v uho mi ôri....

„Bogastvo? čast?“ ... ponavljam tužno,
In to oko se mi stemui,
In čelo to se pomrači:
„Gorjè ti ljudstvo, ljudstvo sužno!“

* * *

Sred grobov tam sem stal. — Tišina
Je vladala in mir je vel. — — —
Kar glas skrivnosten mi je del:
„Glej, tu je tvoja domovina!“

In sapica je zapihljala,
In ž njo šumel je dalje glas:
„Je malo — in objela vas
Bo zemlja vse, kar vas je dala“ ...

In vtihnìl glas je tožni, vtihnìl..
— Govoril bil je smertni sel —
Poslednjič vètrič je zavél,
Poslednjič blagodejno dihnìl....

Vse tího spet. — — A serce moje? —
Ah, kak mi bilo je močno,

In to okó, oj to okó
Rodilo gostih solz je znoje ...

„Tu je človeštva domovina!
Tu sem vsakoga ponešó.
In v grob ga temni zagrebó —
Oj v zemlje grob — zemlice sina“

„In vzori — — ti ne gredo z nami?
Oj vzori, koje svet čestiš.
Za koje se znojiš, — živiš,
Mar njim prostora ni li v jami?“ — — —

* * *

„Oj svét, kje so pač tvoji vzori! ...
Po čem, povedi, hrepeniš ...
Po čem, po čem tako težiš?“ — — —
„Bogastvo! čast“, v uho mi ôri.

„Bogastvo? čast?“ ponavljam tužno,
In to okó se mi stemní,
In čelo to se pomračí:
„Gorjé ti ljudetvo, ljudstvo sužno!“

Šarovčev.

Dan na dan novi grobovi!

Dan na dan novi grobovi
Pričajo, kratki so dnovi
Tukaj na svetu za nas.
Naglo, oh naglo nas mine;
Naglo, oh naglo nam gine
Tukaj odločeni čas!

Dan na dan novi grobovi
Pričajo, kako rodovi
Zginjajo, ginejo v prah.
Ako pobožno živimo,
Zmir se pravice deržimo, —
Smerti ne bode nas strah!

Dan na dan novi grobovi
Kličejo, zemlje sinovi,
Prišel skor smertni bo dan!
Božja se dekla ne vpéha,
Žetev oh smertna ne néha —
Tuge nič mar ni in rán!

Dan na dan novi grobovi
Kličejo, niste gotovi,
Smert da vas ne doletí!
Človek veselo prepéva —
Pert ga mertvaški odéva
Pred, ko večer se storí!

Dan na dan novi grobovi
Pravijo, tù ste robovi,
Človek po smerti bo prost.
Srečen, pač srečen bo večno,
Kdor bo umerl tù srečno —
On bo izvoljenih gost!

Dan na dan novi grobovi
Kličejo, človek prenovi,
Dušni popravi svoj stan! —

Kmalò Gospod te pokliče,
Skor boš prištet med merliče —
Zbudi se človek iz sanj!

Ivan Zarnik.

Pogrebnice.

VIII. Pogrebniča vdove.

Predvčeraj se je smert gotova
Približala nenadoma,
Še mlada žena — že je vdova,
Zgubila je tovariša.
V kerščanskem miru sta živela,
Zadosta vsega sta imela;
Nemile smerti ostri meč
Ni dal živeti možu več

Za rajnim možem pa žaljuje
Njegova rodovina vsa;
In sveto mašo zdaj daruje,
Za milost prosi Jezusa.
Mu, ljubi Jezus, milost skaži,
Sirote nas pa potolaži;
Saj v tebe le zaupamo,
Ko v grob zagernemo telo.

Le černa mati, zemlja sprejmi
Njegovo v krilo zdaj telo;
Nebeški Oča, ti pa vzemi
Spokorno dušo njegovo.
Pobožno daj nam Bog živeti,
In v tvoji milosti umreti;
Otroke svoje nas nekda
Po smerti vzemi v sveti raj!

Simon Gaberc.

Razgled po svetu.

Na Dunaju so zbrani škofje 22. t. m. imeli peto in zadnjo sejo; potem bili so pri apost. nunciju Galimbertu na obedu.

Predarlško. (*Stroški učiteljskih konferenc.*) Predarlška dežela mora državni blagajnici plačati 1.254 gld. za učiteljske okrajne konference od treh let in zraven še 20 gld. naučnemu ministerstvu za stroške od te pravde, ki je čez več lét zdaj rešena.

Amerika. Znani P. Veninger terpi za neko persno boleznijo, ki se hujša, in je toraj moral djansko misijonarjenje opustiti. Premnogo zaslužni misijonar je zdaj v 83. letu in izdeluje 13. zvezek svojega velikega pridigarskega dela. Bog ga ohrani še mnogo časa. —

„Catholic Review“ naznanja, da vsled priporočila Baltimorskega cerkvenega zbora se letošnje leto vstavlja 1000 novih katoliških šol, v ktere bo sprejetih 200,000 otrok.

Francosko. Francosko republikansko gospostvo se je že tako udelalo, da narod želi, da bi prišel n. pr. kak general po šegi prvega Napoleona, kateri naj bi z bičem vse narazen razgual. Znejevrjenje šole in torej Znejevrjenje naroda, to je glasilo teh framasonov in rudečkarjev. Koliko da francoski narod mara za tako počenjanje, je te dni pojasnil rudečkarški poslanec Viette sam. Imel je pred svojimi volivci v Besançonu govor in povedal je, da v njegovem rojstnem kraju je bila na tiščanje liberalcev tudi Znejevrjena ena ljudskih

šól, in kaj se je zgodilo? Čez leto in dan je ta šola imela 11 šolarjev; zraven nje novo-vstanovljena cerkvena prostovoljna šola pa njih 500. Najbolj znamenito pa je bilo to, da ravno naj hujši duhovnožirci so svoje otroke dajali v to versko šolo, akoravno ti čudni liberaluhi še zmeraj tišše, na izneverjenje šole in tem pomenu tudi volijo! Tako pravi Viette, se godí po vsem Francoskem.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec listopad (november) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Vsacega dne posebej umirajoči.

(Od sv. Očeta poterjeni in blagoslovljeni spis prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. *Vsi Svetniki.* Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Vdeležba danes in jutri podeljenih odpustkov; zopetno zedinjenje več odpadnikov in krivovercev s sveto Cerkvijo.

2. *Vérne duše.* Bratovščine vérnih duš; več zadév zaradi pokopališč; pobožnost pri pogrebih; posebno priporočeni zamerli.

3. *S. Ida.* Da bi se našli ostanki te svetnice; molitveno apostoljstvo po vzgojevališčih; sv. Detinstvo; več na duhu bolnih in pa več hudo skušanih.

4. *S. Karol Boromej.* Cerkevni kuezi po Avstriji in Nemčiji; Baromejke in njih varovanke; neko duhovsko in deško semenišče.

5. *S. Emerik.* Cesar avstrijski; marijanske kongregacije in bratovščine; ohranjenje nedolžnosti mnogim, ki so v nevarnosti, da jo zgubé.

6. *S. Lenart.* Vodniki bratovščine Serca Jezusovega in molitvenega apostoljstva; spreobrnjenje več pohujšljivcev.

7. *S. Engelbert.* Razum in prospéh serčnega delovanja iz ljubezni do vérnih duš; mašna zveza v Ingolstatu in bratovščine za srečno smert.

8. *S. Gotfrid.* „Duhovni in obhajanci; z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe; opravljanje svete ure.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dve osebi, da bi ju Bog na prošnjo Lurške Matere Božje rešil iz njunih nadlog. Uslišanje bo naznanjano z zahvalo vred. — Bolan duhoven, prav goreče priporočen v brat. molitev N. lj. G. in sv. Jožefa, da se ozdravi, če je Božja volja. Zahvala se naznani po usli-

šanji. — Nekdo v dušnih potrebah. — Nekdo v dober namen. — Šolska mladina za vredno spoved in sveto Obhajilo.

Mesec listopad je posebno posvečen dušam v vicah. Z opravili in molitvami za ranjce storimo naj več dobrote dušam v vicah; veliko odpustkov se doseže s temi molitvami, kateri se enako dajo obrniti za duše v vicah. Sv. Malahija, nadškof v Armaghu na Irskem († 1148), posebno pobožen že deček, je bil z daritvijo sv. maše svojo sestro rešil iz vic. Želel je umreti vérnih duš dan, ker ta dan se veliko dela in moli za umerle, — in dosegel je to milost.

Gospod, daj vsem vérnim mertvim večni mir, in večna luč naj jim sveti! Amen.

Zahvala.

Tisučkrat bodi zahvaljena, Ti prečista Devica, ki si zdravje bolnikov, za uslišanje, da si podelila moji ljubi za smert bolni hčerki zopet ljubo zdravje! Bila je namreč moja 15 mescev stara hčerka zelo bolana, tako da sem ji neko noč že luč držala, ker je že umirati začela. Tudi zdravnik je rekel, da 24 ur več živeti ne more. Začela sem moliti in opravljati devetdnevno k Lurški Materi Božji in tudi Žalostni Materi Božji na čast. Obljubila sem jo na Šmarno goro, na Brezje, na sv. Lušarje in k sv. Valentinu, in ko je bila obljuba storjena, takoj ji je odleglo in zdaj je popolnoma zdrava. Toraj še kličem: tisuč- in tisučkrat zahvala Mariji, kakor tudi sv. Jožefu in sv. Antonu, ker tudi ta dva sem na pomoč klicala, da sem bila uslišana. Kdor hoče kaj imeti, naj ne misli, da mu more svet kaj podeliti; samo Bog more, ako je njegova sv. volja, na priprošnjo Marije in svetnikov; obrniti naj se vsaki, kdor je v zadregi, k Mariji prečisti Devici; gotovo boš uslišan, ako ti je v zveličanje, tega sem prepričana.

A. D., mati.

Iz tedenske torbice.

Varite se storiti kaj napačnega skoz teden ali kader si bodi, sicer pridete v „torbico“, kakor naslednji nepremišljenež.

Prišel je mladič v cerkev, obhodil vso cerkev, ogledoval oltarje in druge stvari. Pa kako se je obnašal? Z rokama je držal slamnik tam odzadi, ter z njim mahedral. In tako je precej časa „vandal“ po cerkvi; nisem pa videl, da bi bil pred kakim oltarjem kaj pokleknil ali kaj molil.

Nauk. Veš ti mali prijatelj, tako se ogledujejo podobe razstavljene na tergu, ali k večemu v kakem muzeju: v cerkvi pa moraš klobuček saj pred seboj deržati in kazati, da imaš strah Božji.

Listek za raznoterosti.

Zahvala.

Podpisani si šteje v veliko in prijetno dolžnost, da izreče vsem dobrotnikom, kateri so darovali našim pogorelcem po pridni Danici, kakor tudi preč. g. vredniku za zbiranje darov po Danici. Prejel sem iz rok prečast. vrednika g. Luka Jerana 10. sept. 1887 svoto 63 gld. za pogorce, in 15 gld. za od toče poškodovane, in zopet 11. oktobra t. l. 39 gld. za imenovane pogorce, torej vsega skup 117 gld. Bog poverni vsem stoterno!

Pri nas je snega dosti, težko bo segnil po hribih. Ribnica, 20./10. 1887.

Mart. Skubic,
dekan.

Št. Vid pri Zatičini, 19. oktobra. (*Poterdilo.*) Da sem podpisani prejel za pogorelce v Vel. Pecah v Št. Viški fari od preč. vredništva „Zgodnje Danice“ zbirko v znesku šestdesetih (60) goldinarjev, hvaležno potrdjujem.

Zraven tega so za imenovane pogorelce po pošti meni blagovolili poslati naslednji p. n. gospodje:

Kanonik dr. Ivan Kulavic 10 gld.; duh. svetnik Matija Jeriha 5 gld.; župnik Primož Ribnikar 43 gld. 57 kr.; župnik Stanko Šranc 5 gld.; župnik Ivan Kobilica 2 gld.; župnik Gregor Jakelj 2 gld.; duh. pomočnik Mihael Klemenčič 5 gld.; duh. pomočnik Ivan Kljun 5 gld.; kurat Ivan Podboj 5 gld.; blagor. gosp. svečar Fr. Šupevec 5 gld.

Vsem blagim darovalcem v imenu pogorelcev izreka podpisani naj toplejšo zahvalo z željo, da bi jim Bog njihove darove stoterno povernil.

Stef. Jaklič,
župnik.

Dunaj. V delegacije je izvoljen za Kraljsko dr. Poklukar in za namestnika kan. Klun; za Goriško vit. Tonkli, namestnik Jordan. Zborovanje se je pričelo 27. t. m.

V Rim sta se 22. t. m. odpeljala gg. bogoslovca Jan. Koren in France Ušeničnik, kjer se bodeta učila višjih nauk modroslovja in bogoslovstva. Spremlil ju je sem. podvodja čast. g. Žiga Bohinec. To je gotovo ne le koristno, ampak tudi častno za naš narod, kakor péva naš južni sosed:

Bračjo, vsaki medju nas
Neka čini rodu glas!

Po tem izgledu in nauku naj si pa šolski in drugi mladenči tudi domá prizadevajo narodu v korist in čast dobro obračati čas in modro se obnašati. Mladenči v šolah in fantje na kmetih naj si med saboj moško besedo dajo, da ne bo nobeden tacega počel, s čimur bi sramotil svoj narod. Tako zadrugo naj naredé zoper ponočevanje po kmetih in večerno pohajkovanje po mestih. Iz Amerike slišimo lepih reči, kako modro in resno-nravno se obnašajo ondodni katoličani. Zakaj bi se pri nas ne?

Sv. Oče so nadškofu Mesinskemu v Siciliji poslali 10.000 lir, apostolskemu namestniku na Malti (Meliti) pa 4000 za bolnike na koleri.

Strele je prizanesla podobi Lurške Matere Božje. V malem kraju Geresried-u, kakor piše „Echo“ Lurške M. D. je v cerkvi na steni postava (statuva) Lurške M. D. O nekem viharji je strela zadela v stolp in naredila hudo razdjanje. Ob levi in desni pri N. lj. Gospej Lurški so bili iztergani veliki kamni, statuva pa je ostala brez vsake škode.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Rupert Šuta, župnik v Zaverčah, postal je dekan Zaverške dekanije. Čast. g. Jože Žičkar, mestni vikar v Celju, gre za župnika v Vitanje. Č. g. Fr. Irgel, nemški pridigar v Celju, postane mestni vikar, č. g. Martin Matek, kaplan v Žalcu, pride pa za nemškega pridigarja v Celje, in čast. g. Adam Grušovnik, doslej provizor v Vitanju, gre za kaplana v Žalec. Umerl je č. g. Fr. Simonič st., kaplan v Žitalah, star 31 let. R. I. P.

V jasni nōči.

Oj, pač živo ogledalo
V jasni nōči je nebó, —
Kar serce bi mi zastalo,
Se zagledalo okó!

Gor je lepe učenosti
Knjiga celega svetá;
Od nezmérno vsemodrosti,
Saj se pisana pozná!

Tako ljubo in veselo
Vse po redu se verstí;
To je čudo, to je delo —
Vse se sveti, vse žarí!

Čez verhove luna bélo
Spod mil'jonov zvezd bliščí;
In danica, oj, vesélo
Dóli vpíra se v očí!

Tukaj umetnik bístri glavo,
Le-sem prídí modrijan;
Tu prepevaj Božjo slavo,
Tu spoznaj svoj nizki stan!

Oj, pač ogledalo živo
V nōči jasni si nebó!
V tebe védnó in ginljivo
Vérno moje zrè oko.

Jak. Kocmur.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Čast. g. župnik Fr. Jarc 2 gld. — „Internus“ 1 gld. — Prečast. g. misijonar J. Solnce 2 gld. — Prečast. g. župnik zlatomešnik Karol Tedeschi 5 gld. — „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“ 2 gld. — „Daj nam danes vsakdanji kruh“ 1 gld. — Čast. g. kaplan Leop. Zaletel 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Železnikov 60 kr.

Za sv. Očeta: Semič po prečast. gosp. dekanu Ant. Alešu 12 gld. — Čast. g. J. T. 2 velika tolarja (čez 4 gld. za zlato mašo). — Iz Novomesta „Klem. Lup“ 10 gld. za kelihe, 5 gld. za zlato mašo. — Gorjanska župnija po preč. g. župniku K. Tedeschu 25 gl. — Fara Trata (za zlato mašo) 31 gld. — Čast. g. kaplan Leop. Zaletel 2 gld. (za kel.).

Za bratovščino N. lj. Gospe: Č. g. vik. Karol Čigon 1 gld. 35 kr.

Za Marijanišče: Čast. g. župnik Fr. Jarc 5 gld.

Za afrikanski misijon: Lenka Velkaverh 1 gld.

Za jutrove misijone: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“ 50 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Nov. mesta „Klem. Lup“ 2 gld. 50 kr.

Za misijone v Kini, Japonu in Tonkinu: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“ 50 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. v H.: Lepa hvala pride precej prih., ker je zdaj prepozno. — Gg. H—k in n—n.: Lepa hvala; pride precej prih. — G. V. Č. Zastran nap. naznanili odpravištvu.